

Els Jóvens: «Tot el que cantem és veritat»

Parlem amb els guanyadors del Premi Enderrock 2019 de la crítica a millor disc de folk

Els Jóvens | María López

Trajectòria meteòrica: en tot just uns quants mesos, el primer disc homònim d'**Els Jóvens** (El Niño de la Hipoteca Records, 2018) ja s'ha fet un lloc com un petit clàssic del folk i la música popular valenciana. Parlem d'aquest àlbum, Premi Enderrock 2019 de la crítica, amb un dels cantants i compositors del grup, Pep Mirambell.

El vostre primer disc ha tingut un reconeixement molt ràpid i intens, però abans ja feia molt de temps que René Macone i tu anàveu fent voltes a les cançons...

Pep Mirambell: Sí, arribava un moment en què hi havíem fet tantes voltes que no sabíem per on tirar. El que passa és que com que no teníem cap expectativa, tots aquests reconeixements ens fan encara més il·lusió. No hem fet un projecte que ja saps que pot funcionar, sinó que ens hem fet un homenatge a nosaltres mateixos. No deixem de ser dos persones que parlem del nostre poble després d'haver-ne marxat.

Les cançons inicialment tenien una forma molt diferent de com sonen finalment a l'àlbum.

P.M: Macone i jo fèiem cançons per a guitarra i veu. És cert que fem un tipus de cançó que se'n va cap al camp tradicional. Ens agrada molt el primer disc de **Serrat**, i també els artistes que saben jugar amb les seves arrels i amb elements tradicionals des del pop: **Caetano Veloso**, **Os Mutantes**, **Kiko Veneno**... I aquí és on entra **Blai Antoni Vañó**. Ell viu a Alcoi, i hi vam contactar

perquè estàvem segurs que al voltant seu podríem trobar molts músics que anessin perfilant el projecte. Així, a partir de les cançons acabades es van anar incorporant la resta de músics del grup i vam anar polint colors (decidint, per exemple, la incorporació de la bandúrria), harmonies, matisos... La gran majoria de grups són el resultat d'un poc de laboratori i molt de local, però el nostre cas és just a l'inrevés.

El disc és molt colorista. Hi ha molts detallets, com la bateria imitant una mascletà al final d'"Eduardo i el fantasma de la mascletà".

P.M: Al final, una de les coses del disc de les quals estic més orgullós és que hi ha molts recursos sonors, però estan sempre supeditats al contingut, a la lletra. En altres paraules, ens hem fixat molt en què la música i els arranjaments estiguin supeditats al que demana la cançó. En el cas del "Fantasma", vam aprofitar que el bateria que teníem, Cristian Pérez, era molt *heavy* i ho podia fer. També m'agrada molt l'aparició dels vents a "L'home i els vents"... Són detalls que no són gratuïts, sinó que reforcen la història.

Un altre dels punts forts i que tothom destaca són les vostres lletres, que despleguen un imaginari ultralocal amb frases que impacten.

P.M: Tot el que cantem és veritat. I afegiria que les lletres són molt romàntiques. Quan érem molt més joves érem molt fans de **Nacho Vegas**. Ens agradava molt eixa manera que té de fer-te sentir a prop de Gijón i la conca minera, encara que no hi hagis estat mai, perquè forma part de les seves cançons. El mateix es podria dir d'**Enrique Morente** i Granada. I semblava que la zona d'Alacant no tenia dret a ser en eixe món de cançons... A nosaltres ens semblava que sí, que hi podia ser. Per això estem molt contents del disc: qui sigui de Sant Vicent del Raspeig hi reconeixerà molts elements, i qui no en sigui igualment se'l pot sentir proper.

Heu tocat al BarnaSants, un festival de referència en la cançó d'autor; en espais de música tradicional com el Cant al Ras de Massalfassar, i fent de teloners d'un grup de pop com Mishima. És perquè no encaixeu en cap escena, o perquè us moveu indistintament en totes?

P.M: Aquesta és un poquet la nostra opció, no encasellar-nos en cap. És cert que hi ha hagut qui, des de la indústria, ens ha suggerit que busquem una ubicació definida, però hem decidit no triar. Ara mateix, **Rosalía** ha estat a la Biennal de Flamenc de Sevilla i al Sónar... Si tens la sort de no haver de triar, no cal fer-ho. El problema és que les escenes a vegades funcionen d'una manera una mica tribal, i nosaltres no pertanyem a cap tribu. No som purament *indies*, ni purament folk, ni cantautors... Ara, musicalment, crec que som més folk que altra cosa.

Al febrer rebreu el guardó de la crítica dels Premis Enderrock al millor disc de folk, però l'engranatge no s'atura. Esteu fent noves cançons?

P.M: Algunes cosetes, estem projectant alguna idea, però encara no es pot dir que tinguem res nou. És que aquest primer disc ha estat molt dur! Crec que ens anirem posant a fer coses noves a poc a poc, de manera natural, quan les idees es vagin assentant. També crec que superar este primer disc serà difícil, en el sentit que aquest primer treball ha estat un homenatge a un lloc concret i hem intentat fer-lo molt complet i polit, que abastarà molt. Sense ser un disc conceptual, sí que té un sentit molt global i cohesionat. Per això, per fer una cosa diferent i que estiga a l'altura, haurem de pensar bé i trobar una bona excusa per fer-ho.